

havt med saadanne Forhold at gjøre, havt noget Tilfælde, hvor en Kone er kommen og har klaget over, at Manden vilde have hendes Arbejdsfortjeneste, uden at hun var istand til at værgе sig derimod. Det er ikke for Arbejdsklassen, at dette Lovbud skal have praktisk Betydning, thi der vil det reducere sig til aldeles Intet, og heller ikke Bestemmelsen om Kreditorernes Stilling vil have nogen praktisk Betydning der, thi naar Konen lever ganske for sig selv, har hun lige fra Gaanden i Munden, og jeg tror ikke, at det let skulde hende, at en Højer eller Kjøbmand vilde falde paa at holde sig til de Smaaaffillinger, som en forladt Kone af Arbejdsklassen kan erhverve, for den Gjæld, som Manden havde kontraheret. Skulde Lovbuddet have nogen praktisk Betydning, saa maatte det være i en anden Sfære. Man kunde jo f. Ex. tænke sig det Tilfælde, som er blevet nævnt af en æret foregaende Taler, at Konen var Gjordemoder og derved havde en Fortjeneste, eller at hun havde en lille Handel, var Modehandlerinde eller deslige. I saadanne Tilfælde kan det jo ikke negtes, at det praktisk kunde forekomme, at Manden, naar hun havde arbejdet sig op og maatte have samlet sig et lille Indbo, et lille Varelager, kunde i Genhold til Lovgivningen disponere over disse Giendele, eller at han kunde kontrahere Gjæld, og at Kreditorerne da holdt sig til, hvad Konen saaledes havde erhvervet. Saadanne Tilfælde kunde jo forekomme, og de ere muligvis ogsaa forekomne, men de ville dog vistnok være overmaade saa og sjældne. Nu kunde man jo ganske vist sige: Ja, vel er det saa, at de ville være sjældne, men de kunne dog forekomme, og hvorfor saa ikke tage Lovbuddet for disse Tilfældes Skyld? Men her møder da en anden Indvending. Her gaar det som saa ofte, naar der er Tale om at give en eller anden Lo. regel, nemlig, at man fæster sin Opmærksomhed paa det, som naas derved, paa den Ulempe, som i større eller mindre Omfang kan afhjælpes derved, medens man overseer, at Lovbuddet paa andre Omraader kan medføre nye Misligheder. Den Mislighed, som jeg her skal henlede Opmærksomheden paa, er den, som vil komme tilstede i Forholdet til Kreditorerne, idet nemlig i ligesaamange Tilfælde, som Lovbuddet vil blive til Beskyttelse for Konen, i ligesaamange Tilfælde, ja i langt flere, vil det blive til Lab for Kreditorerne. Vi maa jo huske paa, at

denne Bestemmelse ikke alene gjælder for det Tilfælde, som vi jo nærmest praktisk skulle have for Sie, nemlig det Tilfælde, hvor Konen er flyttet fra Manden, men ogsaa for det Tilfælde, hvor Konen lever sammen med Manden. Jeg vil tænke mig et Tilfælde, hvor det vil være aldeles utvivlsomt, at de praktiske Betingelser for Lovbudets Anvendelse ville være tilstede. Jeg tænker mig et Fruentimmer, som er Modehandlerinde eller har en Bedrift. Hun gaar hen og gifter sig med en Mand, som vitterlig slet Intet har. Han er sygelig og svagelig, kan ikke bestille Noget eller er en Driver og vil ikke bestille Noget. Nok er det, det er notorisk, at hun er den, som erhverver; Alt, hvad der findes i Voet, har hun indbragt fra Først af, og Alt, hvad der er, har hun fortjent. Disse Egtesfolk leve i den skønneste Enighed, men Manden kontraherer Gjæld f. Ex. til Børnernes Skolegang. Til en Tid bliver den betalt, men en skønne Dag faae de Pienene op for, at det egentlig er bekvemmere ikke at betale, og ville saa ikke betale; men saa kunne Kreditorerne ikke holde sig til Noget af det, som findes, uagtet de naturligtvis have givet deres Kredit i Genhold til denne Bedrift. Det er Noget, som der formentlig ikke kan være Tvivl om, at i saadanne Tilfælde, hvor Manden Ingenting har bragt med og Ingenting fortjener, ville Kreditorerne ikke kunne holde sig til det, som findes. De kunne ikke skyde sig ind under, at Hustruen har givet sit Samtykke dertil; thi selv om det er ifølge fælles Overenskomst, stiktiende Overenskomst, at Husholdningen er bleven drevet paa den Maade, har hun i hvert Fald ikke, som Loven siger, givet udtrykkelig Samtykke til, at Gjælden kontraheres. Man vil heller ikke i den Forstand, hvori Lovforslaget tager Ordet, kunne sige, at, da den Formuemasse var tilstede, da Egteskabet blev indgaaet, hører det til Fællesboets Midler. Tvivlstøftig Forstand hører det ganske vist til Fællesboets Midler, det vil jo vise sig, saasnart der skal stiftes og deles. Men i den Betydning, hvori Fællesboet er taget i Lovforslagets 2den Linie, er det aabenbart, at derved er tænkt paa, hvad Egtesfællerne eie udenfor det, som Konen har erhvervet. Medens altsaa dette Lovforslag skjærmer for den forladte Kone i det enkelte Tilfælde, hvor hun maatte trænge til en saadan Beskyttelse, saa prisgiver man paa den anden Side Kreditorerne. Ganste vist gives der endel Mænd, som kunne